iş-ekmek hürriyet mücadelemizde
15günlük gazete
Yıl.1 Sayı.1
fiyatı:100 krş

İŞ-EKMEK-HÜRRİYET MÜCADELEMİZDE

Gerçek

işçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

sömürü düzenini halkın örgütlü gücü yıkacaktır

* 15—16 Haziran 1970'de yürüdük. 100 bine yakın işçiydik Sendika seçme özgürlüğümüz elimizden alınmak isteniyordu. Sarı sendikalar ağına atılmak isteniyorduk. Bilinçlenmemiz, mücadelemiz engellenmek isteniyordu.
* 15—16 Haziran 1970'de, sırtımızda oynanmak istenen patronlar oyununa «hayır» dedik. Ve birleşince nasıl bir güç olabileceğimizi gördük. İstanbul'un bir başından, Sakarya'dan, İzmit'ten sel gibi aktık. Bu sel patronları, parababalarını, sömürücüleri öylesine korkuttu ki, üzerimize kolluk kuvvetlerini saldılar, ateş açtırdılar, sıkıyönetim ilân ettiler. Öylesine korktular ki, hemen ardından, Türkiye'nin dört bir bucağında, fabrikalardan binlerce işçi çıkardılar. Işçi kara listeleri hazırlatıp patronlara dağıttılar.
* 15—16 Haziran 1970'de, yüzlerce fabrikayı boşaltıp bir sel gibi akarken, büyüktük, kalabalıktık, birliktik, korkusuzduk, öfke doluyduk. Ama örgütlü değildik. Hareketimiz örgütlü bir hareket değildi. İşte bu yüden, 15—16 Haziran işçi sınıfının tarihine büyük bir gün olarak yazıldı, ama örgütlü bir mücadele, olarak yazılmadı. Örgütlü olduğu için hedefine şaşmadan varan bir mücadele olarak yazılmadı.
* 15—16 Haziran 1970'de yürüdük. Ardından sıkıyönetimler geldi, zor günler geldi. Ama, çektiğimiz çileler boşa gitmedi. Patronlar, sömürücüler, işçi ve halk düşmanları, yaptıkları kanun değişikliklerini uzun süre devam ettiremediler. Uygulayamadılar bile. Anayasa mahkemesi bu değişikliklerin Anayasaya aykırı olduğunu bildirdi ve haklılığımı bir kere daha ortaya çıktı.
* 15—16 Haziran 1970, işçi sınıfının varlığını, gücünü, mücadele azmini dosta düşmana bir kere daha gösterdi. Patronlar, sömürücüler, onların sözcüleri, maşaları, «ya bir de tam örgütlü olsalardı, ya kendi partilerinde sapasağlam tek bir yumruk gibi örgütlenmiş olsalardı ne olurdu» diye kötü kötü düşündüler. Ve ondan sonraki günlerde, yıllarda, baskılarla, zulümle; örgütlenmemizi, bilinçlenmemizi engellemeye çalıştılar.
* Dört yıl sonra, 15—16 Haziran 1974'de, İskenderun'da, İsdemir'de yine kendi seçtiğimiz sendikada örgütlenme hakkı için mücadele ettik. Binlerceydik, 10 bindik.
Patron sendikalarına son diyorduk. Haklarımızı istiyorduk. Üzerimize kolluk kuvvetlerini saldılar. Serbestçe örgütlenmemizi engellemek için yine baskı, yine zulüm yaptılar. Yine binlercemizi işten çıkardılar. Yine kara listeler hazırladılar.
* 15—16 Haziran 1974'de, yine haklarımız için mücadele ettik. Ve bugün artık, mücadelemizin bir parçası olan sendika seçme özgürlüğü söke söke almış bulunuyoruz.
* 16 Haziran 1974'de, işçi sınıfının örgütlü gücünün bütün sömürücü iktidarları dize getireceğini bilerek, kendi partimizi kurduk. Sadece sendikalarla yetinmeyeceğimizin bilinciyle Partimizi oluşturduk.
* 16 Haziran 1975'de, Partimizin, Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin birinci yılını kutluyoruz. Ve biliyoruz ki, örgütlü mücadeleye inandıkça işçi sınıfına inandıkça, gelecek 15—16 Haziran'larda daha da güçlü olacağız.
* BİLİYORUZ Kİ GÜCÜMÜZÜ SINIFIMIZDAN VE ÖRGÜTLENMEKTEN ALACAĞIZ.
* HALKIN ÖRGÜTLÜ GÜCÜ SÖMÜRÜ DÜZENİNİ YERLE BİR EDECEKTİR

GERÇEK NEDEN ÇIKIYOR?

GERÇEK, gerçekleri söylemek için çıkıyor. Hani şu bizden saklanan gerçekleri. Öğreniriz diye patronların, parababalarının, sömürücülerin ötlerinin patladığı gerçekleri. Patronların gazetelerinin, sermayenin basın yayın organlarının, yalanlar dolanlar arasında saklamaya çalıştıkları gerçekleri.

Olup bitenleri nereden öğreniriz, nereden haber alırız diye bir düşünelim. Bütün şu güzel baskılı, bol resimli, yüzbinlerce satan gazeteler kimlerin malıdır? Kimlere kâr sağlar? Kimin sesidir? Türkiye'deki bir avuç sermayedarın, patronun, parababasının degil mi? Bu sömürücüler, bizlere gerçekleri gösterirler mi? Kendi sınıflarının, kendi ortaklarının çıkarına olmayan gerçekleri öğrenmemizi isterler mi? Tabil ki HAYIR.

İşte bu yüzden sömürücüler ortaklığı, her şeyi, bütün gerçekleri kendi bildiklerince tahrif eder, değiştirir, işçi sınıfına, yoksul köylüye, emekçi halka, kendi bildiklerince anlatırlar. Dikkatimiz ülkemizin ve dünyanın esas meselelerinden dağıtmak, başka yerlere çekmek için, incir çekirdeği doldurmaz hikâyeleri, boy boy renkli-renksiz resimleri önümüze sererler. Dünyayı, ülkemizi, olup bitenleri kendi gözlerimizle değil, onların gözümüze taktığı gözlüklerle seyretmeye mecbur bırakılırız. Hatta buna alışırız da...

İşte **GERÇEK**, bu gözlükleri kırmak, kendi gözümüzle, yani işçi sınıfının, yani emekçi halkın gözüyle bakmamızı; gerçekleri kendi gözümüzle görmemizi sağlamak için çıkıyor. **GERÇEK**'te olayların ardındaki gerçekleri anlatmaya çalışacağız. Hem de sömürücülerin, bilmemizi, öğrenmemizi istemedikleri doğruları, işçi sınıfının bilimini aktaracağız. İşçi sınıfı olaylara nasıl bakar? İşçi sınıfının bilimi şu veya bu olay karşısında ne der? Nasıl yorumlar? Emekçi halkımızın gözlerden saklanmak istenen meseleleri nelerdir? Ve bütün bunların çözümü nedir? **GERÇEK**, elinin erdiği, gücünün yettiğince, bunları söyleyecek, anlatacak. GERÇEK, hem gerçekleri söyleyecek hem de eli erdiği gücü yettiğince ne yapmamız gerektiğini...

Şimdiye kadar patronların, sömürücülerin gizli, açık sesini, sözünü çok dinledik. Şimdi artık bakalım işçi sınıfının sesi, emekçi halkın sesi, gerçeğin sesi ne diyor.

NE DEDİLER, NE YAPTILAR

sömürücüler cephesinin bütün yaptıkları parababalarına, tekelcilere yaradı

Dört Parti bir araya geldi : AP, MSP, CGP, MHP. Birbirlerini nasıl yediklerini, birbirleriyle nasıl küfürleştiklerini unuttular. Çünkü, karşılarında daha büyük bir tehlike görmüşlerdi. Halk uyanıyordu, kitleler bilinçleniyordu, sömürünün kaynağının, sömürücülerin kimler olduklarının bilincine varıyordu.
Milliyetçi asımını takımını takınmış sömürücüler cephesi uzun pazarlıklardan, kelle hesaplarından, mebus pazarlarından sonra iktidara geldi.

MC, iktidara gelmeden çok vaadlerde bulundu. Hayatı ucuzlatacağını söyledi. İşçilere çeşitli haklar verileceğini, hayatlarının kolaylaştırılacağını söyledi. Köylülere kolaylık sağlanacağını, gübreyi ucuzlatacağını söyledi. Yoksul halkın yüzünün güleceğini söyledi.

LAFLA PEYNİR GEMİSİ YÜRÜMEDİ

Bunları söyledi ama bakalım ne yaptı! İki ayı aşkın iktidarı boyunca yaptıklarından kimler yararlandı?

Önce gübreyi ucuzlattı. Ama ucuzlattığı suni gübreleri zaten yoksul köylü, küçük köylü kullanamıyordu. Oturup hesab edildi. Ucuzlattığı gübre türlerinin yüzde 70'ini kullananların Çukurova'daki, Ege'deki ve Orta Anadoludaki büyük toprak sahipleri, ağalar, olduğu anlaşıldı. Yine bu gübreleri kullananların yüzde 10'undan fazlası da Trakya'nın büyük toprak sahipleriydi.

Yoksul köylünün, küçük üreticinin ne işine yaradı bu «ayarlama!»

- MC, ardından inşaat demir çeliği fiyatlarını ucuzlattı. İşçi sınıfımız, yoksul halkımız çoluk çocuğuna demir-çelik yedirmiyor ya! Kimler yararlanıyor bu ucuzluktan? Demir çelik inşaat malzemesi kullanan büyük müteahhitler yapsatçılar. Yoksul halkın zaten ev yaptıracak, ev satın alacak hali mi var? Gecekondularda ise demir çelik kullanıldığı görülmemiş...
- MC hükümeti yabancı petrol şirketleriyle, aylardır süren bir pazarlığı bağladı. Amerika'nın, Avrupa'nın dev petrol şirketlerine yani uluslararası tekelci sermayenin en büyük kuruluşlarına, istedikleri fiyatı güle oynaya verdi. Böylece Türkiye milyonlarca liralık zarara sokuldu.
- MC, kendisini iktidara getirenlere bu işin bedelini öderken, Türkiye'nin en büyük dokuma ve iplik, yani tekstil parababalarına, patronlarına, (Koç'lara, Narin'lere, Bezmen'lere, Sabancılara, Sapmaz'lara vs.) satış kooperatiflerine 18 lira 75 kuruştan mal olan pamukları 8 liraya devrettirdi. «Dünya pamuk fiyatları düşük, 8 lira; ihracat yapılmıyor,» diye de bir kulp buldu. Böylece büyük tekstilciler şimdi milyarlarına milyar katacaklar.
- Bankaların, büyük sanayi tekellerine, en büyük parababalarına istedikleri gibi kredi vermelerini sağlamak için, parababalarının bankalara karşılık gösterme mecburiyetlerini kaldırdı.
- Urfa'da uygulanmasına başlanacak kör topal bir toprak reformuna bile tahammül edemeyen, ağaların isteğiyle, uygulamayı durdurmak için elinden geleni ardına koymadı.
- MC iktidar olduğundan bu yana, hayat pahalılığı sürekli arttı.
- Kıdem tazminatlarını 30 güne çıkaran kanun tasarısını, işverenlerin emirlerine ve isteklerine göre, işçilerin zararına bir şekilde, işçilerin işgüvenliğini tamamen ortadan kaldıracak şekilde değiştirdi.
- Elr silahlı, saldırgan, kurt gibi uluyan faşist «komando» çetelerini besledi.
- MC geldiğinden bu yana, faşist sürülerin, çetelerin saldırılarında pek çok işçi, öğrenci, genç öldürüldü, yaralandı. Cinayetlerin failleri nedense bir türlü bulunamadı. Çoğunun aynı zamanda kolluk kuvvetleri görevlisi olduğu söyleniyor.
- MC geldiğinden bu yana, yazarları çizerleri, doğruyu söyleyenleri susturmak için Türkiye'nin dört bir yanında yüzlerce dava açıldı, yüzlerce kişi hapishanelere atıldı, pek çok dergi, kitap toplatıldı. Baskılar hep işçi sınıfının ve emekçi halkın çıkarlarını savunanlara, bu çıkarlar için çalışanlara yöneldi.

İşte MC'nin iktidarının bilançosu. Hesaplarını yüzlerinin «karasıyla» veriyorlar hakçası.

Maaşlarını 28 bin 200 liraya çıkaran teklif Senatoda da 2 dakikada kabul edildi

Parlamenterlere zam jet hızıyla geçti

10 milyon işçi
2,5 milyon memur ve ailesini ilgilendiren
tasarı ve tekliflerle
Sağlık Sigortası
Kanun Tasarısı
Parlamento'da bekliyor

İşçi kıdem tazminatları aylardır Komisyonlarda süründürülürken, 10 milyon işçiyi, 2,5 milyon memur ailesini ilgilendiren kanunlar bekletilirken, «parlamenterler» maaşlarını ikibuçuk dakikada 28 bin liraya çıkardılar...

Halkın dertlerine çare bulmak iddiasıyla, ucuzluk vaadleriyle Meclis'lere gelenlerin hepsi, iktidardakiler, muhalefettekiler, milliyetçisi, sözde halkçısı hep beraber «CÜZDAN KOALİSYONU»nu kurup maaşlarına yüzde 50 zam yaptılar.

İşçilerin, emekçilerin, bütün çalışanların en önemli meseleleri aylardır uyutulurken, kendi maaşlarına binlerce lira zam yaparak, aslında kimlerin, hangi çıkarların temsilcileri olduklarını bir kere daha gösterdiler. İkibuçuk dakikada, maaşlarına zam yaparlarken aralarından su sızmadı. Yoksulluk açlık edebiyatı yapanlarla, halka övgüler düzenlerle, «halk da neymiş, halk pazarlardaki yığındır» diyenler, «halk sözü bozgunculuktur» diyenler birleşiverdiler.

İktidarı halkın gerçek temsilcileri, yani işçi sınıfının öncülüğünde emekçi halkın kendisi alana kadar, emekçi halkın demokratik iktidarı kurulana kadar, hep böyle gidecek. Hiç yadırgamayalım. Suyun başını tutmuş olan her türden sömürücü, her türden sermaye temsilcisi, hem en önemli ihtiyaç maddelerimize, hem de kendi maaşlarına, kendi kârlarına, kendi çıkarlarına «zam» yapıp duracaklar.

gerçeğin dili

YENİ 15-16 HAZİRANLAR

HALK NEDİR? KENDİSİ SİZE GÖSTERİR

Gerçeğin dili her zaman tatlı olmaz. Daha doğrusu sömürücüler, yabancı sermayenin ortakları, parababaları, tefeciler, ağalar ve onların irili ufaklı uşakları, adamları gerçeklerden pek hazzetmezler. Gerçekler, onlara acı zehir gibi gelir. Çünkü gerçek devrimcidir. Gerçek gelecekten yanadır, haklıdan yanadır.

«Gerçeğin dili», gerçeklerden korkmayanlara gerçekleri söyleyecek. Bu sütunlarda, kıyıda köşede kalmış, gazete sayfaları arasına sıkışmış belki çoğumuzun dikkat bile etmediği, meselelerin bazı püf noktalarına temas edilecek...

Meselâ, şu haber gözünüze ilişti mi hiç?

MSP'nin «fabrikacı-yutturmacı-maneviyatçı» başkanı Erbakan, «Halk diye pazarlardaki yığınlara denir» demiş bir konuşmasında. Erbakan, daha önce de işçilere ahlâk dersi vermeye kalkışmıştı.

Bu «halk»ı küçümseme meselesini sadece Erbakan'a yükleyip hakkını yemeyelim adamcağızın. Demirel de, Feyzioğlu da, Türkeş de defalarca «halk»ı küçümsediklerini «halk» dememek gerektiğini, «millet» demek gerektiğini tekrarlayıp durmuşlardır. «Ne demek halkın iktidarı efendim! Milletin iktidarından yanayız biz,» diye «türlü-çeşitli» yutturmacalar yapmışlardır.

«Halk» sözünü ağzından düşürmeyen Cumhuriyet Halk Partisi de, çoğunluğuyla, halk kelimesini incelterek, «monşer» usulü söyleyenlerle doludur. Halkla ilgisi ilişiği olmayan yerlerde halk edebiyatı yapmayı sever bunlar.

İşte, her biri «halk»tan bir başka şey anlayan bu kanatların, bu partilerin, bu şahısların «halk» konusunda ortak bir düşünceleri vardır. Halk seçimlerden seçimlere önem kazanan bir oy deposudur onlar için. MSP halkı ve pazardaki kitleleri küçümserken gerçek yüzünü ortaya koyuyor. Halkın duygularını, yargılarını nasıl istismar ettiğini, aslında halka nasıl kumpazlar, nasıl oyunlar hazırladığını, bu oyunları nasıl tesbih ve sakal altında gizlediğini ortaya koyuyor. AP, CGP, MHP. «Halk değil millet» derken, aslında «aman sermayecileri, sömürücüleri, parababalarını unutmayalım», demek istiyorlar. Çünkü «Halk» dendiği zaman sömürücüler, parababaları, patronlar, ağalar tefeciler, buna dahil değildir. «Halk», çağımızda emekçilerin, çalışanların ortak adıdır. CHP yöneticilerine gelince, onlar için «halk» onların dışında, kendisine doğru «gitmeye» çalıştıkları bir şey. Hani meşhur «halka inmek» tabiri vardır. Yani efendiler halkın üstündedirler ve lütfen halka inerler.

Halk deyip, halkın da içindeki sınıf farklılaşmalarını gözlerden gizlemek ve asıl işçi sınıfının öncülüğünü unutturmak isterler.

Peki nedir halk? Halk bilinçsiz bir yığın değildir. Halk sömürünün sürdüğü bu düzende, işçi sınıfının, yoksul köylülüğün, emekçilerin, aydınların, gençliğin, tüm çalışanların bütünüdr. Yani çıkarları yerli yabancı parababalarının tekelci ortaklığıyla çatışanların, tefecilerin, bezirgânların, ağaların çıkarlarıyla çatışanların bütünlüğüdür. Ve işte bu anlamda halk geleceğin sahibidir. Ama halk kendi içinde de sınıflara bölünmüştür. Ve işçi sınıfı emekçi halkın öncüsüdür. İşçi sınıfının öncülüğünde sömürü düzenine dur diyecek olanların bütünlüğüdür halk.

15-16 HAZİRAN 1970

Türk-İş, 8. Genel Kurul'unda konuşan T.B.M.M. Çalışma Komisyonu Başkanı Turgut Toker, «274-275 sayılı sendikalar konununda yapılacak değişikliklerin yürürlüğe girmesiyle, Türkiye'de Türk-İş'den başka işçi Konfederasyonu kalmayacağını» açıkladı.

12 HAZİRAN 1970

Sendikalar Kanunu'nu değiştiren tasarının tümü, Meclis'te kabul edildi. Meclis'teki tartışmalarda Türkiye İşçi Partisi Milletvekili «Bu tasarı, böylece kanunlaşırsa, işçiler direnme haklarını kullandıkları zaman doğacak sorumluluk bu kanunu çıkartanlara ait olacaktır» dedi.

Meclis'teki CHP'li işçi sendikacı milletvekilleri (Burhanettin Asutay, Hayrettin Uysal, Reşit Ülker) ve AP'li sendikacı milletvekili Hasan Türkay, işverenlerin isteği üzerine ve istedikleri biçimde değiştiren tasarıyı desteklediler.

13 HAZİRAN 1970

Sendikalar kanunundaki değişiklikler kabul edildi. Tasarı özetle, işçilerin sendika seçme özgürlüğünü kısıtlayan şu maddeleri içeriyordu

1 — Bir işçi sendikasının Türkiye çapında faaliyet göstermesi için, kurulduğu işkolundaki işçilerin en az üçte birini kapsaması gerekecektir.

2 — Sendika kurabilmek için o işkolunda en az üç yıldan beri çalışmış olmak gerekir.

3 — Sendika üyeliğinden ayrılmak noter huzurunda mümkün olacaktır.

4 — Sendika Genel kurulları 2 yıl yerine, 3 yılda bir toplanacaktır. DİSK Genel Başkanı; «bu tasarı, sendika seçme özgürlüğünü ortadan kaldırmaktadır» dedi. Türk-İş yetkilileri kanunu övdüler.

15 HAZİRAN 1970

70 bin işçi, yeni sendikalar kanununu protesto için, İstanbul Gebze hattında direnişe geçti. Yüz

den fazla büyük işyerinin onbinlerce işçisi «Süleyman Başvekil, İşçi - köylü aç sefil», «Bağımsız Türkiye» ve benzeri sloganlarla yürüdü. Türk Demir Döküm, Sungurlar, Otosan, Singer, Arçelik, Hoover, Rabak, Profilo, Philips, Elektro-Metal, Uzel Traktör, Magirus, AEG-ETİ, Türk-Kablo, Aygaz, Grundik Simko, Şakir Zümre, Auer, Çelik Endüstri, DMO, Simso, Bürosan, Aksan-Esas, Türkeli Haymak, Gislavet, Derby, EAS, Mutlu-Koruma İlaç işyerleri katılan fabrikaların başında geliyordu.

DİSK ve DİSK'e bağlı sendika yöneticileri, kendilerinin direniş kararı olmadığını, işçilerin hareketi bizzat yaptıklarını söylediler. Yer yer kolluk kuvvetleriyle yürüyüşü sürdürmek isteyen işçiler arasında çatışma oldu. Tutuklamalar yapıldı.

Demirel, yürüyüşteki olaylarla ilgili olarak, «Her kanunsuzluğun hakkından geldik. Bunun da hakkından geleceğiz» dedi.

16 HAZİRAN 1970

Ama, sendika özgürlüklerini kısıtlayan bir baskı yasasına karşı direnen işçi sınıfının «hakkından» gelinemedi. DİSK'li işçilerin başlattığı direniş, Türk-İş'e bağlı işçilerin ve işyerlerinin katılmasıyla genişledi. Yüzbinlere ulaşan işçiler İzmit'ten, Gebze'den, İstanbul'dan yürüdüler. Çukurova'da İzmir'de işçiler direnişe başladı. İstanbul'da, çıkan çatışmada, Abdurrahman Bozkurt, Yaşar Yıldırım, Mustafa Baylan adlı işçiler vurularak öldürüldüler. Yüzlerce yaralanan oldu. Vilayet, Radyo Evi, benzeri yerleri zırhlı araçlar kuşattı. Binlerce kişi nezarete alındı. Nezarete alınan arkadaşlarını işçiler kurtardılar. İşçiler copa, silaha, tanklara karşı direndiler. İstanbul köprüleri iki kanattaki işçilerin buluşmasını engellemek için açıldı.

İstanbul ve Kocaeli'nde sıkıyönetim ilan edilirken, pek çok işçi ve sendikacı tutuklandı. Ne kadar korktuklarını sıkıyönetim ilan ettirerek de gösteren egemen sınıflar, işçilerin istemediği bu kanun tasarısını «ivedilikle» Komisyona gönderdiler.

17 HAZİRAN 1970

Sıkıyönetim Meclis'te onaylandı. Gece sokağa çıkma yasağı kondu. Sıkıyönetim komutanlığı, olayların tahrikçisi ve teşvikçisi olarak gösterdiği 80 işçinin sendikacının daha yakalanmasını istedi. Çeşitli sendikalarda, işyerlerinde baskınlarla aramalar yapıldı. DİSK'e bağlı işçilerin çalıştıkları Türk Demir Döküm, Rabak, Derby, Sungurlar fabrikalarında işçiler yiğitçe direnişe devam ettiler. Üni-Royal da direnişe katıldı.

18 HAZİRAN 1970

Tutuklamalar sürdü. Devrimcileri, sosyalistleri, bilinçli işçileri kapsamaya başladı. Direnişler İzmir'e yayıldı. Çeşitli fabrikaların işçileri direnişe geçtiler.

19 HAZİRAN 1970

Sendikalar tasarısı Komisyonda kabul edildi.

Bütün demokratik örgütler

DİSK direnişini des[...] açıkladılar. Uluslararas[...] luşları yeni sendika ka[...] sına karşı çıktılar. Tutu[...] vam etti. Ancak direni[...] sürdü.

Sıkıyönetim, her [...] rekete karşı silah kullan[...] sıkıyönetim boyunca bü[...] direnişlerin yasaklandığ[...]

20 HAZİRAN 1970

Sendikalar kanunu [...] rıştırdı. Parti içinde gen[...] istendi. 274 - 275 sayılı [...] değişikliklerin CHP'li m[...] tarafından hazırlandığı [...] Yönetim kurulunun da [...] geçtiği, iddia edildi. CH[...] nın Senato'dan da geç[...]

laşmasını engelleme [...] lirmeye başladı.

22 HAZİRAN 1970

Direniş sürdüren [...] pek çok işçi temsilcisi [...] alındı ve direnişler dur[...] dı.

24 HAZİRAN 1970

70 bağımsız sendik[...] lar tasarısı geri alınmaz[...] gideceklerini açıkladılar.

25 HAZİRAN 1970

Fabrikalarda çok [...] işçi çıkartma başladı. [...] kanun dışı grev yapıld[...] siyle, başta işçi temsil[...] üzere, sendikalı işçileri[...] deki işçi önderlerini ih[...]

ÖRGÜTSÜZ HALK KÖLE HALKTIR

TÜRKİYE SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİNİN KURULUŞUNUN 1. YILINI KUTLUYORUZ

«Teşkilâtsız halk köle halktır» lâfı boşuna söylenmemiş. Ezenlerin, sömürenlerin halkın teşkilâtlanmasını, kendi sendikalarını, derneklerini, partilerini kurmasını, kanunlarla, baskıyla, zorbalıkla engellemeye çalışanları boşuna değil.

Sömürücüler bir gerçeği çok iyi bilirler. İşçi sınıfı, emekçi halk, çalışanlar, ne kadar dağınık, ne kadar örgütsüz, teşkilâtsız olurlarsa, sömürü düzeni o kadar uzun devam eder. Ama sömürülenler, emekçiler de, bu gerçeği çok geçmez öğrenirler. Hele çağımızda, en ilerici, en devrimci, en teşkilâtlı, teşkilâtlanmaya, ortak mücadeleye en elverişli sınıf olan işçi sınıfı, bu gerçeği hergün biraz daha iyi görür ve kavrar. Aslında bir azınlık olan sömürücülerin sömürüsüne son vermek için; haklarını korumak için; mücadele etmek için örgütlenir. Bütün değerleri yaratanların yönetenler olmaları hem hakları hem de görevleridir. İşçi sınıfı, bu bilinçle örgütlenir. Yani sadece, bu sömürü düzeninden bazı haklar koparmak, daha az sömürülmek için değil. Sömürülmemek için, emekçilerin sömürülmemesi için, sömürüyü ortadan kaldırmak için... Kısaca suyun başına geçmek için... Bir avuç sömürücüler ortaklığının elindeki iktidar dümenini başta işçi sınıfının ve bütün yoksul emekçi halkın, yani toplumun emekçi çoğunluğunun eline alması ve bu çarkı kendi doğrultusunda, işçi sınıfı ve emekçi sınıflar doğrultusunda onarıp, düzeltip, döndürmesi için...

Sömürünün ve sınıfların var olduğu toplumda iktidar mücadelesi esastır. Çevremizde bütün olup bitenler, aslında bu iktidar mücadelesinin bir görünüşüdür. Toplumdaki çeşitli sınıflar, tabakalar, iktidar için mücadele ederler. Siyasi partiler, bu iktidar mücadelesinin araçlarından biridir.

SİYASİ PARTİLER SPOR KULÜPLERİ DEĞİLDİR

Siyasi partiler spor kulüpleri değildir. İnsanlar siyasi partileri spor kulübü tutar gibi tutuyorlarsa, yada şu parti liderinin, bu parti liderinin kaşı gözü için tutuyorlarsa, bu henüz bilinçlenmemiş olmalarından, henüz «sınıf» ve «iktidar» meselesini kavramamış olmalarından, henüz siyasi mücadeleyi anlamamış olmalarındandır. Hele hele işçiler, emekçiler, parababalarının partilerine oy vermeye, bu partileri tutmaya devam ediyorlarsa, bu, sermaye düzeninin, sömürü düzeninin onların gözlerine çekmeye çalıştıkları perdelerdendir. Bu perdeler yırtıldığı gün, bütün gerçek gün gibi ortaya çıkar.

Patronlar, sermaye sahipleri, sömürücüler işçi sınıfının, emekçi, yoksul halkın siyasi partilerinin güçlenmemesi için ellerinden geleni yaparlar. Baskılar uygularlar. Kendi bildiklerince kanunlar çıkartırlar. İşi cinayetlere kadar götürebilirler. Açlık kan ve silâh kokar baskıları, zulümleri. Patronlar, sömürücüler, egemen sınıflar, teşkilâtsız halkın köle halk olduğunu çok iyi bilirler. Kendi partisini kurup güçlendirmeyen, kendi partisine sahip çıkmayan işçi sınıfının patron kölesi olmaktan kurtulamayacağını bilirler. Kendisine sözde tavizler veren başka partilerin kuyruğuna takılan işçi sınıfının ve yoksul emekçi halkın köleliliğinin kolay kolay sonu gelmeyeceğini bilirler.

İŞÇİ SINIFININ PARTİSİ KURULMALIYDI KURULDU

İşçi sınıfı toplumdaki bütün emekçi halkı da kurtaracak olan, bütün emekçi halka da öncülük edecek olan sınıftır. Bunu ancak siyasi örgütlenmeyle başarır. Sendikalarda, ekonomik mücadele için örgütlenmek önemlidir ama yeterli değildir. Çünkü sendikalarla, siyasi iktidara aday olunmaz, iktidar alınmaz. Siyasi mücadele mücadelemizin en üstün, en önemli biçimidir.

Siyasi mücadelemizi asıl partimizle yaparız.

Koç'un desteklediği bir partiden işçi sınıfına hayır gelir mi?

Fabrikatör Mehmet beyefendi ile, işçi Memet'in çıkarlarının bir olduğu, aynı olduğu nerede görülmüş, duyulmuştur?

Ne kadar işçiden yana görünürse görünsün, hatta sınıf mücadelesini yumuşatmak için, akıllıca davranıp işçi sınıfına, emekçi halka ne kadar ufak tefek tavizler verirse versin, işçi sınıfının partisi olmayan bir parti, aynı zamanda patronların çıkarlarını savunacağını söyleyen bir parti, patronlarla işçilerin «barış»ından söz eden bir parti işçi sınıfının ve bütün emekçilerin çıkarlarını savunamaz. Hele hele, açık açık patron partisi, sermaye partisi, ağa-bey partisi olduklarını söyleyenlerden söz bile etmiyoruz.

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır. Yalnız işçi sınıfının değil bütün emekçilerin, bütün ezilen ve sömürülenlerin kurtuluşu da işçi sınıfının öncülüğünde, ortak mücadele ile gerçekleşecektir... O zaman, işçi sınıfının kendi öz partisine kavuşması şarttır. Kendi bağımsız partisini kurup güçlendirmesi şarttır. Biz, kendimizden başka kimselerden medet ummayız, kendi sınıfımızın gücünden ve haklılığından başka hiçbir umuda bel bağlamayız.

TÜRKİYE SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ BU AMAÇLA KURULDU

İşte Türkiye Sosyalist İşçi Partisi, bu gerçeklerden hareket etti. Büyük çoğunluğu işçi olan bilinçli ve örgütlülüğün önemini kavramış kişiler tarafından kurulup, katılınıp güçlendirildi.

Bundan tam 1 yıl önceydi. 16 Haziran 1975'de Türkiye Sosyalist İşçi Partisi işçi sınıfımızın bu büyük şanlı gününde teşkilâtlanma meselesini ön plâna geçirerek kuruldu. O zaman, «ne gerek var, daha erken, hele bir CHP denensin» gibi sözler söyleyenler oldu. Oysa, işçi sınıfının bağımsız kavgasını, esas mücadelesini sürdürmek için hiç erken olur mu? Geç bile kalınmıştı. Hiç işçi sınıfı kendi öz partisi dışındaki partilerden, ağzından bal şeker bile aksa kendi dışındaki sınıflardan medet umar mı?

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi, Birinci yıldönümünü kutluyor. Sabırlı, sağlam işçi sınıfının bilimi üzerine kurulmuş bir mücadele veriyor. Türkiye Sosyalist İşçi Partisi ve Türkiye Sosyalist İşçi Partililer biliyorlar ki, yarınların, geleceğin ve işçilerin emekçilerin sorumluluğu omuzlarındadır. Biliyorlar ki, bu mücadelede haklı olanlar kendileridir. Ve biliyorlar ki; tarih, gelecek günler bunu mutlaka gösterecektir.

Türkiye Sosyalist İşçi Partililer, partili işçiler, işçi sınıfının mücadelesiyle bütünleşmiş, işçi sınıfıyla bir olmuş aydınlar, gençler, tüm emekçiler şu gerçeği çok iyi biliyorlar: Sömürüye karşı mücadele, sömürünün ortadan kaldırılması mücadelesi, en haklı mücadeledir. Çağımızda en büyük zaferleri kazanan mücadeledir. Dünyanın dört bir yanında, ülkelerin işçi sınıfları emekçi halklar, bağımsızlık için demokrasi için sömürünün ortadan kalktığı bir dünya için mücadele ediyorlar ve böyle bir dünyayı kendi güçlü kollarıyla kuruyorlar.

Ama Türkiye Sosyalist İşçi Partililer, yine biliyorlar ki bu, sabırlı ve kahırlı bir mücadeledir. Bu mutlaka örgütlü, partili bir mücadeledir. Bu sonunda hiç şaşmaz bir şekilde mutlaka zafere varacak olan bir mücadeledir.

Kuruluşunun birinci yılında, Türkiye Sosyalist İşçi Partisi daha güçlü, daha kararlı, daha azimli. Bu güçü, bu azimi işçi sınıfından alıyor.

Zaman akacak, mücadele gelişecek, işçi sınıfının örgütlenmesi birliğe ve güçülülüğe ulaşacak. Çünkü sömürü, çünkü zulüm hiçbir yerde sonuna dek yaşamadı.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisinin birinci yılını, İŞ-EMEK-HÜRRİYET MÜCADELEMİZ'in önemli bir günü olarak kutluyoruz.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin birinci yılın örgütlenme mücadelemizin en önemli bir adımı olarak kutluyoruz.

Yaşasın Partimiz: Türkiye Sosyalist İşçi Partisi.

RDA DAHA GÜÇLÜ OLACAĞIZ

olayları nasıl başladı?

kledikleri
işçi kuru-
unu tasarı-
amalar de-
ler yer yer
ü fiili ha-
lacağını ve
ün grev ve
ı bildirdi.
CHP'yi ka-
l görüşme
kanundaki
illetvekilleri
ve Merkez
onayından
P'de tasarı-
rek kanun-
limleri be-
abrikalarda
göz altına
aya başla-
, sendika-
a, boykota
üyük çapta
işverenler
ı gerekçe-
ilen olmak
işyerlerin-
arsız, taz-

minatsız işten çıkarmaya başladılar.

15—16 Haziran olaylarının bilançosunun bir bölümü de 5 bin kadar işçinin işten çıkarılmasıdır.

29 TEMMUZ 1970

Sendikalaşma özgürlüğünü yok eden, işverenlerin ve sarı sendikaların isteğine göre hazırlanmış kanun tasarısı resmen kabul edildi. CHP ve TİP kanunun iptali için Anayasa mahkemesine baş vurdular

Kanun iptal edilmedi hemen. Ardından 12 Mart 1971 geldi. Egemen sınıflar bastırdıkça bastırdılar. Büyük sermayenin ve ortaklarının çıkarları için, iktidarlarını sağlamlaştırmaları için pekçok yerde, bütün büyük işçi şehirlerinde sıkıyönetim ilân edildi. Bütün işçi hareketleri, grevler durduruldu. Bilinçli işçiler, devrimciler, gençler, aydınlar, sosyalistler zindanlara atıldı, işkencelere uğratıldı. darağaçları kuruldu.

Ama, 1973 yılında, Anayasa mahkemesi de bu kanunu iptal ettiğini bildirdi. Böylece direnen işçilerin haklılığı, kanunun Anayasaya bile aykırı olduğu resmen ortaya çıktı.

15-16 Haziran direnişine katılan iki arkadaş o günleri anlattılar

"o gün burjuvazi gücümüz karşısında titredi"

SİNGER İŞÇİSİ
OSMAN KOÇARSLAN ŞOYLE DEDİ:

15 Haziran sabahı fabrikanın bahçesinde toplandık. Çok kısa süren bu toplantı sonrası yürüyüşe karar verdik. Çünkü sermaye çevreleri ve onun partileri, DİSK'i ortadan kaldırmayı planlıyorlardı.

Dışarı çıktığımızda bizden önce davranmış fabrikaların işçileri ile karşılaştık. Fabrikanın önündeki Tugay yolunda yürüdükçe bir çığ gibi büyüyorduk. Silvan, ECA ve Ziraat Donatım işçileri ile birlikte Tekel'in önüne geldik. Tekel kapılarını kapamış, işçileri ni dışarı salmak istemiyordu. Onlara sorduk : «İşçi sınıfının hakları kısıtlanıyor. Bizler onun için yürüyoruz. Sizler ne diyorsunuz?» İçerden gür bir ses yükseldi «Bizler de sizlerle beraberiz.» Kapılar yıkılırcasına açıldı. Dört bin Tekel işçisi bizlerle beraber yürüyüşe kalktı.

Kartal'a geldiğimizde20 bin işçiyi bulmuştuk. Daha sonra Yunus, Aksan işçilerini alarak Eczacıbaşına geldik. İçerde kimse yoktu. Eczacıbaşı, işçilerini kaçırmıştı. Civar fabrika işçilerini ala ala Haymak Fabrikasının önüne geldiğimizde, mahşeri bir işçi seli haline gelmiştik.

16 Haziran günü yürüyüşümüze Bağdat Caddesi üzerinden devam ettik. Halk yer yer bize katılıyor, balkonlardan bizlere alkış tutuyor ve bizlere bayraklar atıyor bizim söylediğimiz marşlara iştirak ediyordu. Kadıköy'e yaklaştıkça aramıza sızan ajanların fazlalığı gene dikkatimiiz çekmeye başladı. Fenerbahçe Stadyumu önüne geldiğimizde, polis barikatı ile karşılaştık. Polis ateş açtı. Ön saflardan 5, 6 arkadaşımız düştü. Alkanlar içinde yere düştüler. İşçi kitlesi bir an, ama sadece bir an durakladı. Şehitlerinin önünde saygı ile durur gibi. Sonra çağladılar, sel olup aktılar. Artık bu dev kitlenin önüne çıkan barikatlar iskambil kâğıtları gibi yıkılıyor, arkasında kalıyor, kitle bir çığ gibi büyüyordu. Birden önümüzde denizi bulduk. Bütün vapur seferleri kaldırılmış, karşı kıyıdaki kardeşlerimizle kucaklaşmamız engellenmişti.

Ama bizler kucaklaştık. Mücadelemizin ve menfaatlerimizin birliği kucaklaştı. O gün İstanbul'un üzerinde tek bir yumruk gibi yükseldik. O gün burjuvazi bu nasırlı yumruktan titredi.

UZEL İŞÇİSİ
HAYDAR COŞKUN ŞÖYLE DEDİ :

15—16 Haziran olayları üç gün sürdü. Olayların ardından Sıkıyönetim ilan edildi. Türkiye tarihindeki bu en büyük işçi gösterisine 80 bini aşkın işçi katıldı. İşçi sınıfımız çıkarlarının ve mücadelesinin bir bütün olduğunun en güzel örneğini verdi.

Hakim sınıfların gittikçe güçlenen DİSK'i ortadan kaldırma planlarına karşı DİSK ve TÜRK İŞ işçileri birlikte direndiler omuz omuza birlikte yürüdüler. Sıkılan kurşunlara kara yağız bağırlarını hep birlikte açtılar. İşçiler böyle bir bütün halinde direnirlerken artık menfaatleri onlardan ayrı düşmüş, birer sendika patronu haline gelmiş yöneticiler ise saraylarından dışarı adımlarını atmadılar. 17 Haziran günü sıkıyönetimle birlikte tutuklamalar başladı yüzlerce arkadaşımız tutuklandı. İşyerlerinden yüzlerce arkadaşımız atıldı.

Aradan 5 yıl geçti. Bugün, 15 — 16 Haziran demokratik direnişe katılan işçi arkadaşlarınıuzın çoğu meselenin orada bitmediğini anladık. Meselenin örgütlenme, siyasi mücadele meselesi olduğunu anladık. Parti meselesi olduğunu anladık.

15-16 HAZİRAN NEYDİ? ÖNEMİ NEREDEYDİ?

Ekmek kavgalarını, ekonomik mücadelelerini sürdürürken, işçiler, yavaş yavaş sarı sendikacılığın, patron sendikacılığının temsilcisi Türk-İş'in kimlere hizmet ettiğini gördüler. Türk-İş'in dümen suyundaki sendikalardan koparak patronlara karşı, DİSK'e bağlı sendikalarda örgütlenmeye başladılar. Yıl 1969 - 1970'di.

İşçilerin bilinçlenmekte olduğunu, işçi sınıfının bir yandan sayıca artarken bir yandan da sömürünün bilincine vardığını gören patronlar harekete geçtiler. İşçileri artık eskisi kadar rahat sömüremeyeceklerini, işçilerin kendi sendikalarında patronlardan bağımsızca örgütlenmek azminde olduklarını, hakları için mücadele azminde olduklarını görüyorlardı. Daha da önemlisi, işçilerin siyasi bakımdan da uyanmakta olduklarını, bilinçlenmeye başladıklarını, sömürü düzeninin partilerinin içyüzünü görmeye başladıklarını da fark etmişlerdi.

Patronlar, ilk adım olarak, işçilerin özgürce sendikalaşmasını, ekonomik örgütlenmesini engelleyecek bir kanun tasarısı hazırlattılar ve kendi temsilcileri vasıtasıyla, çok büyük çoğunlukla kendi temsilcilerinden oluşan Meclis'e sevkettirdiler.

Yeni tasarı, 274-275 sayılı «Sendikalar», «Grev ve toplu sözleşme» kanunlarında değişiklikler yaparak işçilerin sendikalaşma, grev ve toplu sözleşme haklarını kısıtlıyordu. İşçi sınıfını, Türk-İş'in yönetimine ve denetimine sevkedip, DİSK'i tasfiye etmeyi amaçlıyordu. Böylece işçilerin sendikalaşma özgürlüğü yok ediliyor, kısıtlanıyordu.

İşçi sınıfımız 15—16 Haziran 1970'de bu kanuna karşı direndi. Karşısında sermaye iktidarını, onun polisini ve askeri buldu. Tankla, silâhla, copla durdurulmak istendi. Sanayi işçilerinin yoğun olduğu bölgelerde, Anayasanın 124. maddesine aykırı olmasına rağmen sıkıyönetim ilan edildi.

O günden bu güne geçen beş yılın 4'ü de sıkıyönetim altında akıp gitti.

15—16 Haziran'da işçi sınıfımızın Anayasaya aykırı bir kanuna karşı direnişi üç-beş yıl sonra meyvesini verdi. Önce o kanun iptal edildi. İşçilerin direnişinin ne kadar haklı olduğu anlaşıldı. Sonra da yine sabırlı, azimli, yiğit mücadele ile, sendika seçme özgürlüğü, referandum hakkı 1974 yılı sonunda fiilen alındı.

15—16 Haziran direnişi işçi sınıfımızın mücadele tarihine geçti. Önemi ve anısı büyüktür. Fakat, 15—16 Haziran'da ve sonrasında, işçi sınıfımızın patronlara ve onların sözcülerine, araçları olan sarı sendikacılarına, baskı ve tahakkümlerine, sömürülerine gerekli cevabı, tam olarak verdiği söylenemez. «Neden» sorusunun cevabı basit : Çünkü, işçi sınıfımız kendi öncü partisinde güçlüce örgütlü değildi, bu partiye sahip değildi. Bütün işçileri eylemde birliğe yöneltecek ve bu eylemi gerçekten yönlendirecek, kurmayı ve yürütücüsü olacak örgütlenmeden yoksundu. Ekonomik örgütlenmesi de sarı kuruluşlar karşısında yeterince güçlü değildi.

15—16 Haziran'dan alınan dersler bize siyasi örgütlenme meselesinin önemini bir kere daha gösterdi. Tek tek patronlara karşı mücadelenin, tek tek işyerlerinde mücadelenin bizi gerçek zafere ve sonuca götüremeyeceği bir kere daha vurgulandı. Patronlara karşı ekonomik haklar için verilen mücadelenin yanında sömürücülerin iktidarına karşı kendi siyasi örgütümüzle verilecek mücadelenin önemi ortaya çıktı.

İşte 15—16 Haziran olaylarını bu yönden de değerlendirmeliyiz. Bu olaylar üzerinde düşünmeliyiz. İşçi sınıfımızın ve bütün ülkelerin işçilerinin, dünyanın bütün emekçi halklarının mücadelesi üzerinde uzun uzun durmalıyız. Dersler çıkartmalıyız. Dersler çıkartmalıyız ki hataları tekrarlamayalım, eksiklerimizi tamamlayalım. Her şeyden önce de siyasi mücadelenin, iktidar mücadelesinin ancak işçi sınıfının kendi partisi öncülüğünde verilebileceğinin bilincine varalım.

BİLECEGİZ ÖĞRENECEĞİZ ÇÜNKÜ YARIN BİZ YÖNETECEĞİZ

örgütlenme

ÖĞRENMEMİZİ İSTEMEZLER: ÇÜNKÜ...

Eğemen güçler, sömürücüler, en çok gerçekleri bilmemizden, öğrenmemizden ve bu gerçekler ışığında örgütlenmemizden korkarlar.

Sömürünün sürdüğü toplumlarda, bilim, öteden beri egemen sınıfların tekelinde tutulmak istenmiştir. İşçiler, emekciler bilimi, gerçekleri öğrenmesinler diye çaba harcanmıştır. Hele hele, tek doğru bilim olan, tek bilim olan İŞÇİ SINIFININ BİLİMİ'ni öğrenmemize her şekilde engel olunmaya çalışılmıştır. Çalışılmaktadır da.

Bilmemizi, öğrenmemizi, işçi sınıfının biliminin anahtarını elimize geçirmemizi istemezler. Çünkü bilmek ve örgütlenmek bizi güçlü kılar. Çünkü, bilirsek ve örgütlenirsek, artık sömürü, zulüm baskı düzenlerini sürdüremezler.

SÖMÜRÜNÜN NEDENİNİ BİLİYOR MUYUZ?

Çevremize bakalım: Fabrika patronları var, işçiler var. Sermaye, mülk sahipleri var, mülksüzler var. Zenginler var, yoksullar var. Çalışanlar var, çalıştıranlar var. Sömürenler var, sömürülenler var.

Yoksulluğumuzun, sömürüldüğümüzün bilincindeyiz. Ama sömürünün bilincinde olmayanlar bile var. Hâlâ «alın yazısı» diye tevekkülle duruma boyun eğenler de var.

Sömürünün, ezildiğimizin bilincinde olsak bile, sömürüye son vermenin yolunu biliyor muyuz? Yolunu bilmek için sömürünün ne olduğunu bilmek gerek. İçinde yaşadığımız toplumu bilmek gerek. Kısaca işçi sınıfının bilimini öğrenmek gerek. Sömürücülerin korktukları da bu zaten.

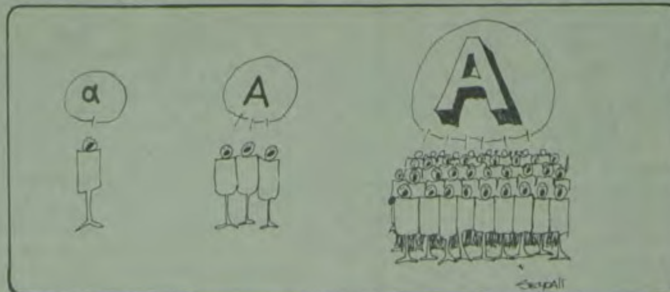
YARIN BİZ YÖNETECEĞİZ

Tarihin tekerleği hep yarına, geleceğe doğru dönüyor. Geleceğin dünyası, sömürünün ortadan kalktığı bir dünya olacak.

Sömürücüler, patronlar sınıfı ne kadar engellemeye çalışırsa çalışsın, yarın BİZ YÖNETECEĞİZ yani işçi sınıfı yönetecek. Yani işçi sınıfı öncülüğünde emekçiler iktidara gelecek. Artık «büyüklerimiz bilir», «okumuşlar bilir» diye bir kenarda kaldığımız günler geçti. Tek doğru bilim işçi sınıfının bilimidir. Bu bilimi de en iyi işçi sınıfı anlar. Emekçi kitleler benimser.

Şu halde, bileceğiz, öğreneceğiz, çünkü yarın biz yöneteceğiz.

Önce en genel bir bilgi, genel bir başlangıç olarak «Örgütlenme» meselesiyle işe başlayalım. Daha sonra işçi sınıfı biliminin, sosyalizmin biliminin temellerini birer birer öğrenelim.

ÖRGÜTLENME MESELESİ

İnsanlar, tek tek karşı koyamadıkları güçleri, güçlükleri, birlik olarak yendiler. En eski çağlarda, onbinlerce, yüzbinlerce yıl önce, tek insan, akan nehirlerin, sellerin, ormanların, vahşi hayvanların, tabiatın önünde bir hiçti. Bir araya gelip tabiata kafa tuttular. Ortaklaşa çalışmayla akan suların önüne bentler yaptılar. İnsanlar nerede güçlü oldularsa, nerede yenildilerse, orada birlik vardı, örgüt, örgütlü mücadele vardı. İnsanlar güçlü olmanın yolunun topluca mücadele etmek, topluca çalışmak, topluca karşı durmak olduğunu çabuk öğrendiler.

Bir yanda varlıklıların yani mülk sahiplerinin bir yanda mülksüzlerin, bir yanda ezenlerin bir yanda ezilenlerin bir yanda sömürenlerin öte yanda sömürülenlerin olduğu toplumlarda, mülk sahipleri, sömürenler hep küçük bir azınlıktır. Yoksullar, çalışkanlar, sömürülenler hep büyük bir çoğunluktur. O küçük azınlık, yani mülk sahipleri sömürenler, hak etmedikleri zenginliklerini korumak, sömürülerini, baskılarını sürdürmek için tek yolun sapına kadar örgütlü olmak olduğunu bilirler. Bunun için en üst en etkili örgüt olan devletten, hükümetten başlayarak, işveren birliklerinde, patron sendikalarında, siyasi partilerde, akla gelebilecek her yerde örgütlenirler. Amaçları, ezilen, sömürülen emekçi halkın karşısına sapına kadar örgütlü olarak, yani güçlü olarak çıkmaktır. Sömürülerini, ortak çıkarlarını teşkilâtlı olarak korumaktır.

Ezenler, sömürenler, emekçilerin, ezilenlerin, sömürülenlerin örgütlenmesine engel olmak için ellerinden gelen her şeyi yaparlar. İşten ilk atılanlar, sendika kurmaya önayak olanlar değil midir? Patronun istemediği işçiden yana sendikayı işyerinde örgütlemeye çalışanlar değil midir? Köyde, ağanın baskı ve zulmünden kurtulmak için köylülere ön ayak olanlar, yoksul köylüleri uyandıranlar değil midir? Tarım işçilerinin de örgütlenmeleri kendi sendikalarına sahip olmaları için çalışanlar değil midir? Çevremize, günlük gazetelere, haberlere bir bakalım: Türlü yalanlarla, incir çekirdeği doldurmayacak iddialarla, hapislerde çürütülmek istenenler, kimlerdir? İşkence edilenler, baskı altında tutulanlar kimlerdir.? Hep işçi sınıfının, emekçilerin, yoksulların haklarını korumak için örgütlenme çalışması yapanlardır. Örgütlenmenin önemini anlayanlardır. Örgütlenmeye katılanlardır. En başta da, işçi sınıfının partisini örgütleyen siyasal örgütlenme içinde yer alanlar değil midir?

Teşkilâtsız halk köle halktır. Bu gerçeği varlıklılar, ezenler, sömürenler çok iyi bilirler. Bu yüzden kendileri teşkilâtlandıkça örgütlendikçe, ezilenlerin, sömürülenlerin örgütlenmesini engellemek için ellerinden geleni ardlarına koymazlar.

Ama işçi sınıfı ve bütün emekçi halk uyandıkça, mücadele ettikçe, sömürücülerin bütün bu çabaları boşa gider. Teşkilâtsız halkın köle halk olduğunu anladıkça ve halk köleliğe isyan edip en tabii hakkı olan örgütlenme hakkı için mücadele ettikçe, sömürücüler geriler ve sömürü düzeni nihayet yıkılır. İşçi sınıfı ve bütün emekçiler, örgütlenerek hele hele örgütlenmenin en ileri, en önemli en üst şekli olan siyasî örgütlenmeyi başararak, güçlendirerek adım adım iktidara doğru yürürler.

Bütün kavga, bütün kıyamet bundan kopmaktadır zaten. Sömürücüler, iktidarı vermemek için direnecekler, işçi sınıfının ve bütün emekçi halkın demokratik iktidarını engellemek için ellerinden her geleni yapacaklardır.

Ama örgütlü sınıf bütün engelleri yener. Örgütlü işçi sınıfı ve onun öncülüğünde emekçi halk sömürünün kölesi olmaktan kurtulur. İşçi sınıfı kendi siyasî partisini kurup, kendi partisini güçlendirip, kendi partisi etrafında kenetlendikçe iktidara adım adım yaklaşır ve sonunda halkın demokratik iktidarı gerçekleşir.

Derneklerde, sendikalarda, partilerde örgütlenme gereği, aslında toplumda sınıfların varlığından doğar.

Toplumun sınıflara ayrılmış olduğu yerde, çıkarları farklı olan sınıflar, kendi çıkarlarını hakim kılmak için mücadele ederler, iktidar için mücadele ederler. Toplumu kendi yönlerinde düzenlemek için mücadele ederler. Bu yüzden, örgütsüz, tek tek mücadele olmayacağı için örgütlenirler. Örgütlülük güç kazandıracağı için örgütlenirler. Ve egemen sınıflar ezilenlerin, sömürülenlerin örgütlenmelerin engellemek, kısıtlamak için ellerinden geleni yaparlar.

Örgütlenme gereğinin temelinde de, toplumdaki bütün olayların temelinde olduğu gibi, SINIF MESELESİ vardır. En iyi kavramamız gereken mesele sınıf meselesidir. Bir dahaki yazıda sınıf meselesini öğreneceğiz.

Sahibi ve yazıişleri müdürü: Tektaş Ağaoğlu
Baskı: Karaca Ofset
Son baskı tarihi: 14 Haziran - 1975

Gerçek

FABRİKALARDA BİZ
TARLALARDA BİZİZ
BİZİZ YENİ DÜNYAYI KURAN

SENDİKAMIZI kendimiz seçeceğiz !...

Hep bildiğimiz gibi, patronlara karşı ekmek kavgamızı yeni ekonomik mücadeleyi sendikalarda teşkilâtlanarak veririz. Patronlar sendikalaşmamızı önlemek için elinden gelen herşeyi yaparlar. Baskılar, işten atmalar bunun bir yoludur. Diğeri ise kendi kurdurttuğu veya satın aldığı Sarı Sendikalarda teşkilâtlanmamızı sağlamaktır. Böylece bizleri, kendilerince, «gem altında tutacaklarını» sanırlar. Bu kadarla da kalmazlar. Sarı sendikalar imza sahtekârlığı gibi yollarla bizim istediğimiz, sendikanın sözleşme yapmasını da engellerler. Sözün kısası, patronlar ve sarı sendikacılar (bölge çalışma müdürleriyle birlikte) işçi sınıfının kendi istediği sendikada örgütlenerek, kendi sendikalarını toplu iş sözleşmesi yapmaya yetkili kılmasını engellemek isterler, istemişlerdir.

Ama işçi sınıfımız bu asalaklara; patronların, sermayenin bu baskılarına boyun eğmemiştir. Bunca yıldır kararlı bir mücadeleyi sürdürmüştür, sürdürmektedir.

Onbinlerce işçinin tanka, topa, kurşunlara karşı 15-16 Haziran büyük direnişi de «SENDİKA SEÇME ÖZGÜRLÜĞÜ» içindi.

Mutlu Akü'den YAŞAR YILDIRIM; vinleks fabrikasından MUSTAFA BAYLAN; Gıslaved'den HÜSEYİN ÇAPKAN kardeşlerimiz canlarını bu uğurda verdiler.

Yine geçen yılın haziran ayında İsdemir'de binlerce işçi kardeşimiz polis jopuna, Jandarma dipçiğine ve zindanlara rağmen «SENDİKALARINI ÖZGÜRCE SEÇEBİLMEK HAKKI» için direniyorlar, mücadele ediyorlardı.

1974 yılı Eylül ayında, TÜRKİYE SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ, çeşitli sendikalar ve demokratik kuruluşlar «özgürce sendikalaşma» hakkının tanınması için başlattılar. REFERANDUM KAMPANYASINI Ve artık bütün işçi mahallerini «PATRON SENDİKALARINA SON - KENDİ SENDİKAMIZI KENDİMİZ SEÇECEĞİZ. REFERANDUM» sloganları doldurmuştu.

Bütün işyerleri, «REFERANDUM« sloganıyla inlıyordu.

1974 yılı sonunda, **İşçi sınıfımız referandum hakkını fiilen elde etmiş bulunmaktaydı.** İş mahkemeleri, işyerlerindeki yetki uyuşmazlıklarını çözmek için «referandum» kararı almaya başladılar. Pek çok işyerinde referandum uygulandı.

Bu hak yüzlerce, binlerce arkadaşımızın canı, kanı bahasına alınmıştır. İşçi sınıfımızın yıllar süren direnişleriyle, şanlı mücadelesiyle alınmıştır. Patronlar ve onların kurumları kararlı mücadelemiz karşısında dize gelmişlerdir.

Referandum hakkını fiilen aldık. Referandum yapılan işyerlerinde sarı sendikalara tekme attık. Şimdi hedef fiilen alınan, uygulanan bu hakkı kanunlaştırmaktır. Bunun için de mücadele edeceğiz. Hakların mücadele ile nasıl eninde sonunda alındığını bir kere daha göstereceğiz.

REFERANDUM NEDİR?

Referandum «oylama», «halk oylaması» demektir. Bir konuda halkın görüşü alınmak istenince uygulanan bir seçim biçimidir. Bütün demoıkratik seçimler gibi referandum da, gizli oy, açık sayımla yapılır.

SENDIKA SEÇME ÖZGÜRLÜĞÜ İÇİN REFERANDUM

275 sayılı Toplu İş Sözleşmesi kanununa göre, bir işyerinde çalışan işçinin çoğunluğunun kayıtlı olduğu sendika, gerekli kanuni işlem ve formaliteleri yerine getirdiği zaman o işyerinde yetkili sendika sayılır ve o işyerinde toplu iş sözleşmesi yapabilir.

Patronlar, sarı sendikacılarla birlikte öyle bir mekanizma kurmuşlardır ki; sahte imza ile, hileli fişlerle yetkiler sürekli sarı sendikalara verilmektedir. Bu durum bildiğimiz gibi mahkeme tutanaklarıyla da sabittir.

İmza sahtekârlığını yenebilmek, yetki uyuşmazlıklarını çözümleyebilmek, işçinin istediği sendikayı yetkili kılmak için, çözümü işçi sınıfı hareketi yıllardır belirtmekteydi: «Gizli oy, açık sayım» ilkesine dayanan Referandum. Böylece işçiler, özgürce sendikalarını seçebileceklerdir. Böylece sarı sendikalar patron sendikaları darbe yiyecektir.

REFERANDUMU SAPTIRMA GİRİŞİMLERİ

İşçi sınıfının alınterini sömürerek varlığını sürdüren patronlar ve onların uşağı sarı sendikacılar da boş durmuyorlardı. İşçi sınıfının özgürce sendikalaşmasını sağlayacak her yolu kapamaya çalışıyorlardı.

Önceleri açıktan açığa Referanduma karşı çıkan patronlar ve Sarı Sendikacılar, 1974 yılı sonlarında işçi sınıfı mücadelesinin dayatması ile bundan vazgeçmek zorunda kaldılar.

Ve metot değiştirdiler. Sözde Referandumu kabul edip, özde yozlaştırmak saptırmak yolunu seçtiler.

SAHTE REFERANDUM NASIL UYGULANIYOR

Çukurova'da tekstil işkolunda uygulanan PAKTAŞ, Sümerbank referandumları işte patron oyunu referandum. Bizler buna SAHTE REFERANDUM diyoruz. Bakalım bu sahte referandum nasıl uygulanmaktadır?

İşyerine, iş mahkemesinden bir hakim değil, bölge çalışma müdürlüğünden bir memur gelmekte ve işçilere herkesin içinde teker teker hangi sendikaya üye olduğunu sormaktadır. Cevabı bir deftere yazıp imzalatmaktadır.

Bu sahte referandumlarla, işçinin istediği sendikayı özgürce seçmesi engellenmektedir... Çünkü patronun istemediği sendikayı seçen işçi işten atılma tehlikesiyle karşı karşıyadır. Yine patronun kiralık adamlarınca, işçilere baskı yapılmaktadır ki bu da özgürce sendika seçmemeyi getirmektedir. Çukurova referandumları bu örneklerle doludur.

«REFERANDUM HAKIMIZ KANUNLAŞMALIDIR

Dişe diş, göze göz mücadele ederek alınmış olan ve belli bir ölçüde «fiilen» kazanılmış olan «GİZLİ OY, AÇIK SAYIMLA REFERANDUM» hakkımızın kanunlaşmasını sağlamalıyız.

Ancak böylelikle Çukurova'da örneklerini gördüğümüz sahte referandumlar önlenebilinir. Ve böylece gerici iktidarların Referandum hakkımızı önleme girişimlerinin önüne set çekilebilinir.

Bunun için T.S.İ.P. ve 18 sendika ile demokratik kuruluşun hazırladığı «REFERANDUM, GREV, LOKAVT KANUNU tasarısının kanunlaşması yolundaki mücadelemizi hızlandıralım.

GAMAK işçileri direniyor

Gamak işçileri yiğitdir. Gamak işçileri mücadelecidir. Gamak işçileri haksızlığa boyun eğmezler. Gamak işçileri 1969 yılında patronlara karşı mücadelelerinde ŞEREF AYGÜL'ü şehit vermişlerdir.

Gamak direnişinin sebebi neydi?

Gamak işçiler de insafsızca sömürülüyorlardı... Üstüne üstlük Tek-Met-İş denen patron sendikasının boyunduruğu altındaydılar. Bu sarı sendika çemberini kırma mücadelesine başladılar. Ve topluca DİSK üyesi Maden - İş sendikasına geçtiler.

Patron ve sarı sendikacılar birlik olup işçi kıyımına başladılar. Önce 2 temsilciyi, sonra 6 temsilciyi daha sonra da 66 işçi arkadaşı işinden attılar. Ve beş kuruş bile tazminat vermediler.

Patron ve sarı sendikacı ortaklığı böylece Gamak işçilerini korkutacağını, onların birliğini bozacağını sanıyorlardı. Ama aldandılar. Tezgâh başlarında birlikte çalışanlar birlikte motor yapan Gamak işçileri hep birlikte direnişe başladılar. «Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için» dediler: Ve eklediler «Biz 5 yıl önce patronlara karşı mücadelemizde Şerif Aygül kardeşimizi şehit vermiştik. Onların zulmü ve baskısını yenmek için daha çok «Şerif»leri verebiliriz.

ZAFER MUTLAKA OMUZ OMUZA DÖĞÜŞEN GAMAK İŞÇİLERİNİNDİR.

Tekel işçileri sarı sendika zincirini kırıyor

Türk-İş'in en büyük sendikalarından biri olan Tek-Gıda İş Sendikası'nın en önemli kesiminin oluşturan TEKEL İŞÇİLERİ, Tek-Gıda bünyesinden ayrılarak bağımsız sendikalar kuruyorlar. Tekel işçilerinin işyerlerindeki sarı sendika zincirini kırma mücadelesinin başını Cibali Tütün Fabrikası işçileri çekiyor.

İşçilerin aidatlarıyla Saraylar kuran, sarı sendika şebekesine karşı Cibalı işçilerinin başlattığı bu başkaldırış aynı zamanda TEKEL İŞÇİLERİNİN 50 yıldır sürdürdükleri mücadelelerinin devamıdır.

Tekel işçilerinin geçmişteki sarı sendika, gerici hükümet tuzağına bir daha düşmemelerinin tek yolu, sorunlarımızın görüşülüp kararlaştırıldığı işyeri komite ve komisyonlarına tamamen işçilerin kendileri tarafından seçilen ve o işyerindeki arkadaşları tarafından namuslu, dürüst, çalışkan ve sözüne güvenilir olduğu bilinen işçi önderlerinin getirilmesidir.

Tekel işçileri de sarı Tek-Gıda İş ağını, zincirini parçalıyorlar. Mutlaka başaracaklar.

ak çimento işçileri referandumla sarı çimse-iş'i kovdu

Büyükçekmece'deki Akçimento fabrikası işçileri kendilerini yıllardır patrona satan Türk-İş üyesi Çimse-İş'i işyerinden kovmuşlardır.

Geçtiğimiz ay çoğunlukla DİSK üyesi Keramik-İş sendikasına geçen işçiler, Çimse-İş sahte imzalarla «yetkili olduğunu» beyan edince referandum istediler.

9 Haziran günü yapılan referandum'da DİSK üyesi Keramik-İş 357 oy, Sarı Çimse-İş 317 oy almıştır.

Böylece Akçimento işçileri referandumla sarı Çimse-İş'i iş yerinden kovmuşlardır.

Akçimento işçileri şimdi «REFERANDUM HAKKIMIZ KANUNLAŞMALIDIR. BÖYLECE SARI SENDİKALARA HER İŞ YERİNDE HADDİNİ BİLDİRELİM» demektedirler.

Toprak aş'tır, toprak iş'tir, toprak özgürlük'tür diyor, Urfa'nın yoksul köylüleri...

Urfa'da toprak reformu uygulaması durduruldu. İşte Milliyetçi Cephe denen halk düşmanları cephesinin yeni bir uygulaması daha. Harran ovasında ağaların toprakları üzerinde ter döken, ömür tüketen binlerce ve binlerce topraksız yoksul köylünün eli bir kere daha böğründe kaldı. Bin yıldır işledikleri ve bin yıldır sahip olmadıkları topraklar üzerinde şimdi harman yerlerinde umutlarını savuruyorlar.

MC Hükümetinin kurulmasıyla birlikte Ankara'ya postu seren Urfa'lı toprak ağaları, toprak ağası milletvekili ve senatörler, şıhlar, şeyhler, seyyitler bir kere daha üste çıktılar. Urfa'da sömürü düzeninin «en ağır, en geri, en rezil» şekliyle devam etmesini bir kere daha sağladılar.

Tam 30 bin 445 aile var Urfa düzünde, topraksız, yoksul. Urfa insanının yüzde 54'ünün bir karış bile toprağı yok yani. On bir bin aile ortakçılıkla geçiniyor. 782 aile kiracı. 19 bin 330 aile ise tarım işçiliği yapıyor. 3 Milyon 265 bin 914 dönüm arazinin çoğu üç beş kan emici toprak ağasının malı. Tam 123 Köy var, tarlasıyla, ağılıyla, damıyla, kedisi, köpeğiyle ve İNSANLARI ile ağaların tapulu malı.

İşte Urfa'nın yoksul köylüsü, ağaların beylerin toprağında kul köle köylüsü, umudunu toprak reformu adı altında dağıtılacak topraklara bağlamıştı. Halbuki neydi bu toprak reformu? Aslında neye yarayacaktı?

Düzen, parababaları, tefeciler, ağalar düzeni olduktan sonra; düzen sömürü düzeni olduktan sonra, yoksul köylü bir küçücük toprağa kavuşsa bile hayrını göremez. Tarım kredilerinden yine ağalar, yine zengin köylü yararlandıkça, küçük köylü kısa zaman yine, tefecinin ağına düşüverir. Üstelik de imkânlar yoktur ki toprağını gübrelesin, motor kullansın, iyi ürün alabilsin. Yine parababaları, büyük çiftlik sahipleri ağalar beyler iktidarda oldukça toprak dağıtımının eninde sonunda varacağı yer, küçük işletmecinin küçük toprağını kaybetmesi, tefecilerin, zengin köylülerin büyük toprak sahiplerinin köylüyü mülksüzleştirmesidir.

Küçük köylü, yoksul köylü, topraksız köylünün kurtuluşu işçi sınıfının öncülüğünde bütün emekçi halkın, yoksul köylünün iktidarından geçer.

Bunun ötesinde toprak reformu hiçbir zaman topraksız, yoksul köylünün meselesini halletmez.

Ama yine de ağanın, beyin, etkisini, zulmünü biraz olsun kırmak, toprak köleliğine son vermek yolunda, büyük toprak sahiplerinin, bu parazitlerin topraklarının yoksul köylüye dağıtılması, topraksız köylünün toprağa kavuşması önemlidir yararlıdır. Toprağa kavuşan köylü biraz olsun daha bağımsız daha özgür olacaktır. Biz, bu yüzden topraksız köylünün topraklandırılmasını isteriz. Ama işçi sınıfının, yoksul köylünün, emekçi halkın dekoratik iktidarı kurulmadan yoksul köylünün kurtulamayacağını da iyi biliriz.

CHP'nin bir çok eksikliklerle zedelenmiş, hedeflerinden uzaklaşmış, olsa olsa Urfa düzündeki «geri üretim ilişkilerini» tasfiye edebilecek nitelikli toprak reformu programı bile bu sömürücüler ağı tarafından engellendi.

Urfa'nın yoksul köylüleri, dağıtılan toprakları büyük ve verimli işletmeler halinde birleştirecek hiç bir kooperatifleşme hazırlığı yapılmadan, sulama, gübreleme gibi alt yapı tesisleri hazırlanmadan girişilecek bir toprak dağıtımının sonunun hüsran olacağını bilmeden umut bağladıkları toprak reformu uygulaması durduruldu MC hükümeti tarafından.

Şimdi gene tarlalarda biz varız yoksul, topraksız köylü var. Ama tarlalar bizim değil.

Tıpkı fabrikalarda olduğu gibi.

